

Expedind talonul din pagina 16 primiți
GRATUIT
o carte editată de **NEMIRA**

JURNALUL[®]

S.F.

Nr. 71

Anu I III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

euROcon 1994 - Timișoara - 26-29 mai
INFORMAȚII

Cu pași mici pe o curbă deschisă

Chestia asta cu premiile a început să mă sîcile anul trecut, prin noiembrie, într-o duminică, la ora amiezii. Eram într-o sală prea mare, înconjurat de niște oameni care păreau să nu știe ce caută acolo.

Urma să se citească o listă cu premii - listă stabilită de un juriu ce muncise asiduă (presupun) de vineri seara. Da' n-a fost să fie așa pentru că unui împătimit al literaturii (inclusiv F & SF) i-a venit să pună o întrebare diș: ce categorii de premii dăm? și de aici - aparent - a început haosul. Unul mic, e drept, ordonat pînă spre seară, dar simptomatic.

Chiar așa, ce premii? Și cine stabilește premiile? Nu mai formulez și întrebarea "pe ce criterii" că mă apucă iar durerea de cap. Acolo, la Ploiești, erau clare doar două chestiuni: că trebuie să se acorde niște premii și că textele/activitățile de premiat țineau de F & SF. În rest, ceață groasă și în loc să aplaud niște premianți fericiți de situația lor, am plecat spre casă cu gîndul amar al unor Hugo, Nebula, Bram Stoker... sîcîindu-mi neuronii.

Premiile ar trebui să fie bucurie alături pentru premianți, cît și pentru cititori, etalon pentru editori, obiect de studiu pentru teoreticieni. Dar nu sînt. Le lipsește atmosfera specifică, concurența, avantajele...

Am ocazia destul de des să și citesc textele premiate peste ocean, nu numai să le văd listate în vreun "raport" de convenție și realizez că nu degeaba se fac selecții preliminare, iar juriul stabilit și anunțat cu foarte mult timp înainte este constituit pe criterii stricte, de competență și rezultatele sînt pe măsură: textele/activitățile premiate sînt un etalon și asigură consacrare, glorie, admirație... Iar festivitatea de premiere este realmente o festivitate. Nemulțumirea asta se cerea totuși verificată - citesc eu multe dar nu tot - așa că am luat la răsfoit ANTICIPAJIA, JSF-ul și SUPERNOVA. LA MAGAZIN și LA STRICT SECRET nu m-am uitat pentru că, din motive pe care le-am elucidat altă dată, sînt rupte de fandom.

Și iată ce-am găsit.

Avem o mulțime de premii cu caracter local: Cluj/Papilian, Buzău/Pozitronic, Giurgiu/Quo Vadis?, Timișoara/Helion, Brașov/Brain, București/NEMIRA, Atlantykon, Iași/Quasar, Iași/Supernova, București/Mihail Ionescu (Anticipația), București/JSF. Aș zice chiar că sînt prea multe și nu sînt foarte siguri că asta folosește fandomului. Iar textele, culmea, se pot citi toate (cu mici excepții) numai în JSF. În Anticipația n-am găsit nici unul (iar dacă o fi fost vreunul, de unde să știu că a fost premiat, că doar nu umblu cu listele de premii după mine).

Iar în Supernova doar 2-3. Chiar așa, SN-ilor, de ce nu publicați premianții de la Quasar'94? Bine, știu că mai sînt și o puzderie de fanziși dar cum tirajul lor este de regulă sub sute de exemplare, nu le-am luat în considerare. Dar nu avem premii naționale. Sînt convins că pentru afirmația asta, organizatorul Romcon-ului, F.N.T.S.F.-ul, se va uita chiorș de tot la un provincial care a refuzat să i se alinieze. Da, nu avem, pentru că, deși de-a lungul anilor s-au dat premii, eu-cititorul nu sînt deloc impresionat de ele. Și dacă îmi mai amintesc și de modul de acordare a premiilor la PLOCON'94, îmi pun întrebări și asupra caracterului de "național" al Romcon-ului.

Dar, dacă, de bine, de rău, premiile Romcon-ului există, cele date de profesioniști nu există deloc. Nici măcar ca intenție. Există un ProConSF (la care s-ar părea că sînt și membru deși n-am primit niciodată o confirmare oficială), există World SF - România, există ARSFan (la ei am plătit și cotizației) dar nimeni nu-și bate capul să organizeze un premiu dat de profesioniști.

Ori, poate că nu are cine să dea acest gen de premii, profesionistul într-ale SF-ului urmînd să apară doar de acum încolo.

Și nu avem nici "atmosferă" pentru premiile existente. Se face puțin (prea puțin) tapaj imediat după decernare, apoi sînt date uitării. Chiar acum, cînd scriu aceste rînduri, încerc să-mi amintesc titluri premiate în anii trecuți și nu-mi vine nici unul în minte. Iar dacă eu, care sînt băgat pînă-n gît în SF, mă aflu într-o atare stare, ce să mai zici de cititorul asaltat de sandrabraune? Mi-l amintesc, în schimb, pe CeTePe (uneori cîrtup, un cîrtup drag mie pentru că are obiceiul să pună degetul pe rană), pentru cei mai tineri (na, că am ajuns s-o zic și pe-asta) Cristian Tudor Popescu, întrebînd într-un miez de noapte ieșeană: "Cîți dintre voi ați citit APORISTICON?" Și, după precizarea că se adresează tinerilor, constatînd că nu mai rămăsese nici o mîină ridicată. Și mai că-mi vine să-i dau dreptate să afirme că odată cu Ceaușescu s-a dus și SF-ul românesc. Un anume SF, născut de reacțiunea peceristă și nu avem nici un chef să lăsăm lucrurile așa.

P.S. Chestia pe care tocmai ați citit-o am scris-o în direct, cu niște gînduri mai vechi. Aproape că mă rog să fi făcut erori care să genereze niște răspunsuri și poate chiar și o polemică. Iar dacă n-am greșit, voi reveni.

Dan POPESCU

ISTORII ALTERNATIVE

Promiteam, în SUPERNOVA nr 23, că istoriile alternative de origine franceză le voi trata separat, pe motiv de francofonie. Aici e separatul! Și încep spunîndu-vă că, în istoria modernă, francezii sînt printre primii care și-au imaginat lumea avînd și alt curs decît cel știut, încă la 1732 apărînd "Les aventures de M. Robert Chevalier, dit de Beauchene, capitaine de filibustiers dans la nouvelle France" de Alain-Rene Lesage, în care amerindienii descoperă Europa și nu invers, un text la marginea I.A. dar avînd meritul de a fi foarte timpuriu. În continuare, vă propun să ne imaginăm o carte de istorie scrisă sub semnul ucroniei, pe malurile Senei. Aparținînd unor autori diferiți, capitolele se mai suprapun din cînd în cînd, dar ce contează (Jean e-alături)?

1. Cleopatra suferă (doar femeile sînt în stare de asemenea suferință) o operație estetică (nasul, știți povestea: dacă nasul Cleopatrei ar fi fost mai mare, alta ar fi acum fața lumii), Iisus este otrăvit și altele la fel sînt puse în seama unui călător temporal de Jacques Rigaut în "Un brillant sujet" ("Un subiect nemaipomenit", 1934).

2. Pilat din Pont îl găsește pe Iisus nevinovat și îl eliberează. Ce se întîmplă mai departe, este ușor de imaginat (dincolo de bucuria liber-cugetătorilor): fără răstignire, fără martiriu, deci, creștinismul n-a mai existat. Alternativa o oferă în "Pontius Pilate" ("Pilat din Pont, 1961) Roger Caillois (cine spunea că SF-ul este la marginea literaturii? Sau numai literatura proastă, scrisă de autori mediocri e SF?! - vedeți și cazurile Borges, Huxley și, pentru film, Tarkovski).

3. Dacă n-ar fi putut fi evitat, creștinismul putea fi suprimat totuși. Este ceea ce face Constantin cel Mare în "Ptah Hotep: Roman" ("Romanul

lui Ptah Hotep" de Charles Duits, 1971). Pe acest fundal, este prezentat un viitor îndepărtat, de sorginte egipteano-romano-arabă.

4. "Ma republique" (Republica mea, 1971) de Jean Claude Izouard Delisle de Sale chiar așa este prezentat: un text de istorie a Franței, al cărui capitol 21 speculează asupra unei alternative la revoluția franceză, în condițiile unui rege Ludovic XVI mai puternic. De unde se vede că nici o revoluție nu este perfectă.

5. Napoleon nu se împotmolește în zăpezile Moscovei și trece mai departe. Unde? Ar fi prea mult, chiar și pentru "Napoleon apocryphe" ("O istorie apocrișă a lui Napoleon", 1841) de Louis-Napoleon Geoffroy-Chateau. Este prima istorie alternativă la dimensiunile romanului.

6. Ajungem în vremurile părinților noștri datorită lui Jean Mazarin cu a sa "Istorie deturnată" ("L'histoire detournee", 1984) în care Germania cîștigă cel de-al doilea război mondial folosind armele atomice. Evident (pentru autor) că după asta urma la treilea război, început în 1989, contra Japoniei.

7. Și din punctul ăsta, lucrurile încep să devină foarte interesante. Vă spun doar titlul: "La republique populaire de France, 1949-1981; De l'assassinat du general de Gaulle (12 juin 1949) au coup d'etat du general Massu (11 mai 1981)", 1984, de Maurice Goldring. Ce să vă mai traduc, că destui ne-au tradus cincizeci de ani...

8. Cîți dintre cei născuți în 1968 știu ce se întîmpla atunci în Franța? Mai nimic: studenții vroiau să schimbe lumea, Jean-Paul Sartre plîngea pe trotuar că pe el nu-l arestează nimeni și deasupra tuturor plana lozinca "O viață nu valorează nimic, dar nimic nu valorează cît o viață" (Andre Malraux). O alternativă la asta o propun Frederic Bon și Michel-Antoine Burnier în "Si mai avait gagne: facette politique" ("Dacă mai '68 ar fi cîștigat: o glumă politică, 1968): mișcarea din mai a dus la o revoluție socialistă pe sub podurile Senei. Dar francofonii din noi nu ne lasă să ne bucurăm la ideea că și capra altora putea fi roșie.

9. În aceeași perioadă, un descendent al doctorului Frankenstein reușește să prelungească viețile lui Albert Camus, Gerard Philippe și Boris Vian. Cum ar fi influențat ei istoria ulterioară a Franței? Asta e întrebarea pe care și-o pune Jean-Paul Andreuon (în sfîrșit, un scriitor de SF cunoscut pe de noi!) în "Qu'est-ce qu'il faisait le jeune docteur Frankenstein, en mai '81? et en mai '68?" ("Ce făcea tînărul doctor în mai '81? dar în mai '68?", 1984).

Am pune și noi niște întrebări de genul ăsta dar cine ne-ar răspunde,

Michael Haulică

cine?

Ramsey CAMPBELL

Ramsey Campbell s-a născut în Liverpool la 4 ianuarie 1946, singurul fiu al unei familii ce avea curînd să se destrame, nu legal, ci moral. Din cite singur mărturisește în introducerea la ediția completă a romanului său "The Face That Must Die", vinovat era tatăl său, un polițist certăreș și bețiv. Faptul a marcat-o profund pe mama sa care de-a lungul anilor se retrage în lumea ei interioară, devenind pur și simplu o schizofrenică dar și o paranoică cu o idee fixă: toată lumea se coaliza împotriva ei. Atmosfera familială își va pune o puternică amprentă pe viitoarea carieră literară a lui Campbell. "Cu cit cercetezi mai îndeaproape personalitatea unui scriitor horror, cu atît vei fi mai conștient că el sau ea scrie o astfel de literatură pentru că într-un anume moment al vieții i s-a întîmplat ceva care l-a șocat complet", declară el lui Douglas E. Winter ("Faces of Fear", Pan, London, 1990, pag.89). Toată această experiență tragică a copilăriei este evidentă, de cele mai multe ori inconștient, în toate scrierile sale (de exemplu, în romanul "Incarnate"). Influențat de scriitori precum Robert Aikman, Cornell Woolrich (William Irish) dar mai ales de Howard P. Lovecraft, de filme precum cele turnate în studiourile Hammer, vinde în 1962 lui August Derleth prima sa povestire "The Church In The High Street"; ea va fi publicată în 1964 de Arkham House într-un volum de imitații lovecraftiene, "The Inhabitant of the Lake and Other Less Welcome Tenants". În 1964 părăsește școala și se angajează mai întîi funcționar public la o secție financiară, apoi la o bibliotecă. În 1969 se căsătorește cu Jenny Chandler, fiica scriitorului australian de SF A. Bertram Chandler, pe care o cunoscuse cu prilejul Eastercon-ului de la Oxford. După scurt timp îi moare tatăl și boala psihică a mamei sale se înrăutățește din ce în ce mai mult. De-abia după decesul acesteia, în 1982, Campbell își dă seama că literatura horror pe care o scrisese vreme de două decenii era puternic impregnată cu elemente autobiografice. "Am scris despre cele mai profunde coșmaruri pe care le-am avut în viață, înainte de a realiza care erau acestea. Nu știu cum am putut ascunde atîtea lucruri în cele mai îndepărtate unghere ale minții mele (idem, pag.91). Ceea ce scria l-a ajutat în mare măsură să-și păstreze intacte facultățile mentale; era un fel de șoc catartic. Din 1973, odată cu apariția volumului de povestiri "Demons by Daylight", Ramsey Campbell se dedică în întregime literaturii și recenziei de film. Se îndreaptă inițial către nuvele, culegerile succedîndu-se la intervale regulate: "The Height of the Scream" (1976), "Dark Companions" (1982), "Cold Print" (1985), "Dark Feast: The World of Ramsey Campbell" (1987), "Scared Stiff: Seven Tales of Seduction and Terror" (1988), ultimul volum beneficiînd de prefața lui Clive Barker și de ilustrațiile lui J.K. Potter.

Cele șapte povestiri sînt de fapt variații pe tema "Fecioara și Moartea" (pe plan cinematografic, "Frumoasa și Bestia"), una din temele tabu pe care opera lui Campbell le atacă în profunzime (celelalte sînt, fără îndoială,

Ramsey CAMPBELL

COPYRIGHT DERĂȘIT

Văduva aruncă o privire plină de regret vrafului de cărți.

-Credeam că valorează cu adevărat ceva parole.

-Oh, doar unele, răspunse Tharne.

-Asta de exemplu, va aduce o sumă frumuseală. Dar din păcate soțul dumitale colecționa cărți fără vreun criteriu precis. Multe din ele nu mai valorează nici cît hîrtia pe care au fost tipărite. Uitați ce voi face - vă scap de toate hîrtoagele astea și vă ofer cel mai bun preț ce mi-l pot permite.

Numără cîteva bancnote, dar grămada de bani pe care o scosese din buzunar rămase aproape intactă. Incepu să transporte cutiile de carton pline de cărți la furgoneta cu care venise - străbătu trei rînduri întunecate de scări, pași pe o cărare pietruită năpădită de iarbă și trecu printr-o poartă ai cărei stîlpi masivi erau îmbrăcați în mușchi. După trei drumuri începu deja să gîfie. Doar rînjetul îi trăda satisfacția; vizita fusese mai mult decît fructuoasă.

Străzi neîngrijite, pline de gropi, mașini ruginite tocmai bune pentru cimitire, bătrîni încălzindu-se la soare, cărucioare abandonate în fața caselor în speranța că un potențial hoț ar fura și copilul respectiv pentru a-l adopta. Razele de soare reflectate de ferestre și sticle sparte îl deranjau în timp ce străbătea străzile al căror asfalt dogorea deja, ridicînd valuri de aer cald. De-abia întrezărindu-se în oglinda retrovizoare, cutiile de carton semănau cu o persoană ghemuită în spatele său. Mirosul de praf ce emana din ele era mai persistent decît cel al străzii.

În cele din urmă ajunse acasă. O impunătoare clădire albă, în stil Georgian. Comparată cu această reședință, furgoneta părea o jucărie mică și extrem de ieftină aruncată în mijlocul străzii. Dar ce să-i faci, nu era recomandabil să arăți a om bogat cînd cumpărai cărți en gros.

Dădu drumul cutiilor în hol, la picioarele elegante scări interioare. Secretara ieși din biroul ei.

-Ceva interesant?

-Foarte! Cîteva ediții princeps și o multime de rarități. Omul știa ce colecționa.

-A sosit corespondența, spuse ea cu același ton cu care ar fi anunțat vizita poliției. Faptul îl deranjă: se mîndrea nespus cu cunoștințele sale legale și întotdeauna respecta legea.

-Ei bine, despre ce-i vorba?

-Din nou agentul american. Zice că ai obligația morală de a-i plăti văduvei lui Lewis pentru cele trei povestiri. În caz contrar - să vedem - "Va trebui să recomand în mod serios clienților mei să vă boicoteze antologiile".

-Chiar așa? Ticălosul! M-ai bine l-ar boicota pe el. Fața lui Tharne se înroși brusc; de-abia își mai stăpînea nervii.

-Mai bine și-ar îmbunătăți cunoștințele de ortografie decît să-și bage nasul în

treburile altora. Tipul n-a reînnoit niciodată copyrightul pentru acele povestiri, așa încît nu datorăm nimănui nici măcar un penny. Și, pentru Dumnezeu arată-mi și mie vreun autor care să aibă nevoie de bani. Toți se scaldă în gologani. Doar trăiesc din drepturile de autor! Un gînd care-i fulgeră brusc prin minte îl făcu să se încrunte.

-Oricum, ce dracu' are de-a face cu toate astea? Doar nu ea a scris povestirile.

Pentru a-și calma nervii, începu să care cutiile în pivniță. Singele îi bătea cu putere în temple. În timp ce despacheta cărțile, praful se ridică pînă la becurile fără abajururi. Pivnița, deja întunecată din cauza rafturilor supraîncărcate cu publicații, deveni și mai sumbră.

Ordonă cărțile în teancuri, schimbînd din cînd în cînd locul uneia în altă grămadă, de parcă ar fi făcut pasiențe. Cînd să pună asul, se opri brusc. "Povestiri din viața de dincolo" de Damien Damon. Practic o legendă. Cartea nu fusese niciodată tipărită. Descoperirea pica cum nu se putea mai bine. Volumul conținea "Inoportunarea lui Diavolo" - exact ceea ce-i trebuia pentru noua sa antologie "Dreptatea de dincolo de mormînt". Sufliă praful de pe copertă și deschise cartea.

El avea să fie recompensat chiar și în moarte. Mai tirziu, îi puteau folosi corpul pentru disecții? O, bineînțeles - dar numai după ce îi vor fi fost extirpate acele organe de care ar fi avut

nevoie spiritul său - și după ce-ar fi îndeplinit Ritualul. Toate aceste condiții au fost puse pe patul de moarte fiului său. Un blestem groaznic va dăinui, dacă cadavrul său nu-și va găsi liniștea.

Într-adevăr, dacă averea tatălui ar fi putut acoperi cât mai repede datorile fiului, aceasta ar fi fost o edificatoare poveste de respect filial. Și totuși într-o noapte cu lună plină, tatăl a fost scos precum un cartof din pământ.

Riscînd să dea naștere la scrupule superstițioase, fiul nu pomeni nimic celor de la disecție. Era mai bine, căci și așa își dădura seama că dezgropaseră ceva necurat. Vocea îi lipsea, dar cadavrul avea alte metode de protecție. Oamenii fură nevoiți să-l apuce de încheieturi pentru a se feri de atingerea miinilor reci. Chiar să-i fi putut închide buzele țepene, tot i-ar fi simțit rînjetul. Oricum, niciunul nu voia să atingă buboalele gelatinoase care-i umpleau fața...

Tharne știa povestirea. Tatăl, Diavolo, a fost disecat, dar membrele au continuat să colinde orașul în căutarea celor care l-au trădat, pătrunzînd în gîtlejurile victimelor pentru a extrage organe similare celor furate de pe cadavru. Bună povestire gotică - plină de sînge și pasionanță, dar ce nu trebuia luată chiar în serios. Așa ceva nu se mai scrie astăzi - adevăratul filon gotic s-a pierdut de mult. Și nenorocițiiăștia de scriitori se mai plîng că nu sînt plătiți destul!

Un singur lucru îl deranja în toată povestirea. O mică greșeală de tipar - litera U mare în loc de I, dădea "nereal de mort" în loc de "mort de-a binelea."

Ce caraghios - semăna cu "ne-mort". Doar nu avea să lase lucrurile așa. Prin anii douăzeci cînd se imprimase singura ediție, lumea mișuna de iliterați! Ei bine, de data aceasta textul va fi perfect. Ca orice antologie a lui Tharne.

Verifică restul textului, apoi îl dădu secretarei să-l rebată la mașină. Exact la timp. Peste un minut soneria îi anunță sosirea unui colecționar de cărți, la fel de punctual ca și el. Petrecură împreună o jumătate de oră fructuoasă pentru amîndoi.

- Le-am achiziționat chiar astăzi dimineață, spuse mîndru Tharne. Ți le vînd pentru douăzeci de lire bucata.

Ziua continuă satisfăcător pînă în clipa cînd sună telefonul. Auzi vocea pițigăiată a fetei, apoi interfonul hîrîi:

- Romald Main vrea să vă vorbească.

- Oh, Dumnezeu! Spune-i să se ocupe de scris dacă mai știe cum. N-am timp de pierdut cu fleacuri. Dar timbrul secretarei îl deranja; avea o nuanță de ineficiență. Era timpul ca Martin să-și dea seama că nu toată lumea putea fi speriată cu un simplu telefon.

- Nu, așteaptă - fă-mi legătura.

Vocea bombastică a lui Main izbucni din difuzor:

- Mi-a ajuns la urechi faptul că ai inclus o povestire de-a mea într-o antologie fără să-mi ceri permisiunea.

Un scriitor care nu folosește cît mai multe cuvinte pentru o simplă idee nu-i cu adevărat scriitor!

- Nu era nevoie să iau legătura cu dumneavoastră, replică Tharne. Copyrightul e depășit.

- Nu asta-i problema. În afară de modalitatea de plată pe care o vom discuta ulterior, vreau să abordez problema textului însuși. Ești conștient de faptul că au fost rescrise fraze întregi?

- Bineînțeles. Face parte din îndatoririle mele. Doar sint editor. Iritat, Tharne își opri cu greu un strînut; praful din jur era extrem de persistent.

- La urma urmei, e o veche poveste de-a dumitale. Să fim obiectivi, nu crezi că am îmbunătățit-o un pic? Oricum, mă tem că legal nu mai ai nici un drept.

L-a lăsat cumva fără replică pe Main sau tocmai se pregătea el pentru un atac în forță? Nu avea prea mare importanță pentru că Tharne puse receptorul în furcă. Se îndreptă apoi spre hol pentru a verifica ce făcuse secretara. Bătuse ea oare la mașină sub imperiul aceleiași tulburări cu care vorbise la telefon?

Biroul secretarei era încețoșat de afîta praf. Nici nu era de mirare că stătea afît de aplecată pe carte, captivată - căzută aproape în transă de conținutul ei. Tresări atunci cînd umbra lui se așternu pe pagina deschisă pe masă; se auzi clănțănitul carului mașinii.

- Ai mai fost aici și înainte?

- Ce vrei să spui?

- Oh, nimic. N-are nici o importanță. Părea nervoasă, tulburată - de ea însăși sau poate de prezența lui?

Cel puțin textul era îngrijit dactilografiat, deși putea vedea locurile în care literele fuseseră bătute din nou. Putea să scrie acum introducerea necesară. Coborî din nou în pivniță pentru a căuta "Who's Who in Horror and Fantasy Fiction". Praful micșorase mult vizibilitatea și-l iritase puternic gîtul.

Iată-l și pe Damien Damon, pe numele adevărat Sidney Drew, născut în Chelsea, 30 aprilie 1876, decedat 1911? "Viața sa a fost mult mai bizară și scandaloasă decît literatura pe care a scris-o. Unii critici afirmă că acesta este și singurul temei pentru faima sa..."

Un zgomot sec îl făcu pe Tharne să ridice privirea. De undeva dintre rafturile de cărți, o față îl fixa printr-o deschizătură. Desigur nu putea fi adevărat, dar îi trebuia ceva timp pentru a localiza o supracopertă căzută ce semăna de departe cu o figură omenească.

*) Triplu joc de cuvinte în original : undeod - indeed - undeod - undeod N.Tr

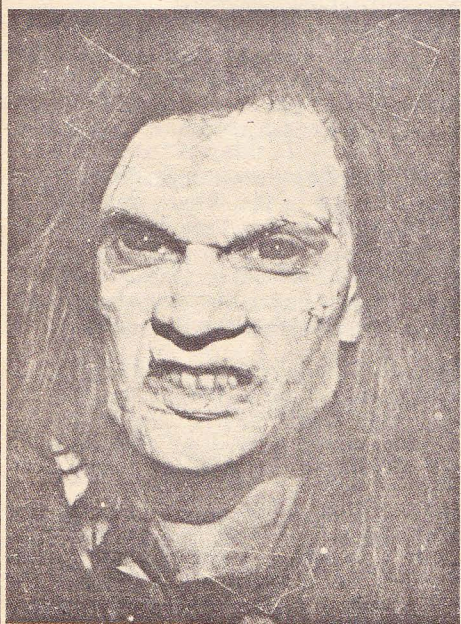
nebulia și încălcarea conceptelor morale și fizice ale vieții). În 1991 apare culegerea "Waking Nightmares" (19 povestiri prefăcute de autor cu o paletă vastă de demoni, case bintuite, zombi, fantome) iar în 1992 "Alone With The Horrors", volum ce marchează treizeci de ani de activitate literară. Un an mai tirziu vede lumina tiparului "Strange Things and Stranger Places" (a se vedea bookshop-ul din acest număr).

Alte două culegeri sînt realizate în colaborare: "Night Visions 3" (cu Clive Barker și Lisa Tuttle) și "Black Wine" (cu Carles L. Grant).

În ciuda succesului nuvelor și povestirilor sale, Ramsey Campbell hotărăște că romanul este forma literară care-i permite să se desfașoare cu adevărat. În 1976 apare "The Doll Who Ate His Mother" (în urma unui teribil accident pe autostradă, fratele lui Claire, Rob, moare pe loc; partea ciudată a cazului este că mina sa dreaptă dispăre ca prin minune din mașina făcută zob, fapt ce va permite unor forțe supranaturale să influențeze comportarea unor oameni) iar în 1977 sînt publicate sub pseudonimul Carl Dreadstone trei novelizări ale unor filme celebre: "The Bride of Frankenstein", "Dracula's Daughter" și "The Wolfman". Următorul său roman, "The Face That Must Die" (1979), un thriller psihologic, povestea unui ucigaș psihopat din Liverpool, este scris pe baza experienței directe a autorului cu cazurile de schizofrenie. A fost tipărit în America de-abia în 1983, însoțit de o prefăță autobiografică ("At The Back of My Mind: A Guided Tour") și o scurtă povestire de inspirație lovecraftiană ("I Am It And It Is I"). Odată cu "To Wake The Dead" (în America "The Parasite") (1980), romanele sale devin best-sellers, accentuînd cu pregnanță violența întimplătoare ("The Nameless", 1983) sau combinația de vis și realitate ("Incarnate" 1983); un experiment bazat pe vise scapă de sub control și după unsprezece ani oamenii care au luat parte la el suferă de halucinații și nebunie, decedînd sub acțiunea unor forțe diabolice. În același an publică, sub pseudonimul Jay Ramsey, "Claw (The Night of the Claw)", un roman al canibalismului și răzbunării, iar în 1985 o lucrare ambiguă bazată pe dilema faustiană ("Obsession"; patru copii încheie, într-o încercare de a-și schimba viața monotonă, un pact secret cu o forță supranaturală malefică; dorințele lor sînt îndeplinite, dar cu un preț terifiant). "The Hungry Moon" vede lumina tiparului în 1987, "The Influence" în 1988 și "Ancient Image" în 1989, ultimul inspirat din lumea filmului (cineastul englez Sandy Allan, aflat în căutarea unei copii a unui film turnat în urmă de cincizeci de ani de Boris Karloff și Bela Lugosi, descoperă că toți cei care au lucrat la el sau au avut vreodată negativul în mîna, mor într-un mod misterios și cumplit). Ultimele sale creații sînt "Midnight Sun" (1991; reintors după douăzeci de ani în casa natală, Ben Sterling redescoperă, spre marea sa teroare, că imagini de mult uitate ale copilăriei pot avea o influență teribilă asupra vieții de mai tirziu), "The Count Of Eleven" (1992) și "The Long Lost".

Stabilit în Merseyside împreună cu soția Jenny și cei doi copii, Tammy și Matty, Ramsey Campbell își dedică o parte a timpului editării de antologii ale genului horror: "Fine Frights: Stories That Scared Me", seria "Best New Horror" (împreună cu Stephen Jones, 4 volume în perioada 1990 - 1993), "Superhorror (The Far Reaches of Fear)", "New Terrors", "New Tales of the Cthulhu Mythos", "The Gruesome Book", dar și activității de critic de film (pentru BBC Radio Merseyside).

Nuvelile și romanele lui Ramsey Campbell pot fi considerate "povestiri umaniste de teroare" (Douglas E. Winter, *ibid.*, pag. 97) în

care elementele supranaturale sînt legate de psihologia caracterelor. În concepția scriitorului englez psihologia este doar o modalitate de pregătire a supranaturalului în orice povestire. Lupta nu se dă întotdeauna între bine și rău, ci în însuși caracterul unui personaj în care umorul și groaza se transformă în grotesc.

De-a lungul carierei sale, Ramsey Campbell a fost distins de trei ori cu World Fantasy Award, de șapte ori cu British Fantasy Award și o dată cu Bram Stoker Award acordat de Horror Writers of America. De cîțiva ani, Campbell îndeplinește funcția de președinte al lui British Fantasy Society.

Florin Mircea Tudor

BOOKSHOP

Noutăți HORROR în America

STRANGE THINGS AND STRANGER PLACES (lucruri ciudate și locuri și mai ciudate) de Ramsey Campbell, Tor Books, New York, 1993, 256 pag., hardcover. Această antologie cuprinde opt povestiri și două nuvelete (Needling Ghosts și Medusa) scrise între 1972 și 1990, prefăcute chiar de autor. Paleta de întâmplări este destul de vastă, de la povestirea cu zombi (Rising Generation) la cea cu mumii (Wrapped Up), de la cea supranaturală cu pisici (Cat and Mouse) la cele în genul comics-urilor la modă prin deceniul cinci al secolului nostru (Run Through, A New Life) sau la cele în care cunoscute stațiuni maritime sau simple iarmarecuri devin locuri în care se derulează cele mai înfricoșătoare întâmplări (The Next Sideshow, Little Man). Numitorul comun al tuturor acestor povestiri este faptul că ele se petrec în lumea noastră cea de toate zilele, în cadre mai mult sau mai puțin familiare precum castele în ruină în care copil de toate vîrstele se întrec în a "depăși" realitatea unsoară ucigașă, sau obișnuitul și de neînlocuibilul ferryboat. O bună antologie, reprezentativă pentru stilul alert, plin de umor macabru al lui Ramsey Campbell.

Florin Mircea Tudor

Introducerea o puse pe hîrtie în biroul său de la etaj. "...Fără ajutorul unui agent și fără nici o dorință de a se îmbogăți de pe urma scrisului, Damon deveni unul dintre cei mai discutați scriitori ai epocii sale, deși despre el se vorbea cel mai adesea în șoaptă. Criticii consideră că faima sa se datorează magiei pe care o practică. Dar "Povestirile din viața de dincolo", publicate postum, arată că Damon a fost probabil ultimul urmaș adevărat al lui Poe..." Ridicînd involuntar ochii, Tharne se observă reflectat în oglindă. La masa de scris, cu stiloul în mînă. El să nu înțeleagă problemele scriitorilor, aiurea! Păi și el era scriitor!

Doar în clipa cînd termină de scris observă cît de tăcută devenise casa. Atmosfera încordată și nenaturală a unei biblioteci. Coborînd spre hol, pașii amortizați de covorul gros păreau să aparțină unei alte persoane.

Secretara era absorbită de transcrierea povestirii lui Damon. Arăta mai puțin eficientă decît nervoasă - căuta ea oare ceva ce mai bine n-ar fi găsit? Praful ce o învăluia într-o lumină galbenă, o făcea să semene cu o figură de ceară sau cu un tablou acoperit de patina vremii. Brațele îi atîrnau libere pe lîngă corp. Privirea îi era fixată pe pagină.

Telefonul sună înainte ca el să deschidă gura. Soneria o făcu să tresară atît de brusc încît Tharne se gîndi că prezența sa ar fi îngrozit-o și mai mult. Făcu cale întoarsă spre hol - și o formă neagră îi călca pe urme - umbra sa, fără nici o îndoială. Intră încă o dată în biroul ei - de data aceasta asigurîndu-se că este auzit din vreme.

- Din nou domnul Main, spuse ea cu o voce aproape jalnică.

- Spune-i să-și pună gîndurile pe hîrtie.

- Domnul Tharne zice că mai bine i-ați scrie. Indelungata ei experiență o făcu să-și recapete imediat singele rece, deși părea incapabilă să pună jos telefonul pînă nu-i spuse. Tharne savură din plin întreruperea bruscă a suvoilului de cuvinte de la celălalt capăt al firului.

- Cel mai bine ar fi să te duci acum acasă și să te odihnești un pic, declară el.

După plecarea femeii, se așeză la biroul ei și citi textul dactilografiat. Era bine, corectase originalul înlocuind pe U mare cu I. Totul părea perfect, gata de tipar. Atunci de ce avea senzația că ceva nu era în regulă? Omisese ea cumva vreun paragraf sau modificase topica?

Se hotărî să compare ambele texte în biroul său particular unde avea să se simtă mai confortabil. În clipa în care se ridică în picioare, observă cîteva urme prăfuite pe covor. Se apropiiau din spatele scaunului secretarei, apoi dispăreau. Pe semne că a adus pe tălpi praf din pivniță. Cu siguranță că cineva trebuia să dea cu mătura pe acolo. Pentru ce dracu' plătea o menajeră?

Pașii săi păreau din nou fără ecou. Poate că urechile i se înfundaseră de praful aflat peste tot în jurul său. Nu-și dăduse niciodată seama pînă atunci cît de tare mirosea casa a cărți vechi - și cît de neplăcut putea fi. Pielea uscată îi dădea o senzație de mîncărime.

Ajuns în birou, își turnă un scotch dublu. Era destul de tîrziu așa încît nu avea de ce să se jeneze - amurgul fusese neobișnuit de scurt în acea seară - asta doar dacă valurile de praf nu l-au afectat întrucîva. Spre deosebire de mulți alți scriitori pe care-i putea oricînd numi, Tharne nu putea să bea în timpul zilei.

Suflă praful depus pe carte; părea să fi crescut acolo ca un mucegai nesănătos. Învîrtit în aer, praful se retrase din preajma sa. Compară textele, rînd pe rînd. Erau identice, cu excepția acelei singure corecturi. Și totuși era ceva în textul proaspăt dactilografiat care se cerea urgent descoperit. Frustrarea, și mai ales caracterul ei irațional, îl făcea să-și piardă curajul.

Își umplu din nou paharul și cerceta încruntat paginile în momentul cînd sună telefonul. Ridică receptorul cu un gest iritat dar aparatul rămase la fel de tăcut ca și casa în care se afla. Să fi fost oare o șoaptă sau o descărcare de electricitate statică? Era ceva peste puterea sa de înțelegere... cu excepția unei silabe - să fi fost chiar două - care semănau a latină. Dar era oare adevărat ce i se părușe că auzise?

Sări în picioare și se repezi în hol. Dacă se gîndea mai bine, avusese impresia că cineva ridicase receptorul din biroul secretarei imediat ce telefonul începuse să sune. Într-adevăr, receptorul nu mai era în furcă. Probabil căzuse mai devreme. În timp ce-l reacheza, un vîrtej de praf năvăli din microfon.

Foșnetul auzit în hol fusese oare produs de o foale de hîrtie? Nu, holul era pustiu. Poate vreo pagină din cele dactilografiate, deplasate de pe birou de un curent de aer. Inchise ușa în urma lui pentru a exclude posibilitatea formării unor curenți și a răspîndirii mirosului de ceva foarte stătut și prăfos.

Mirosul era mult mai puternic în biroul său. Adulmecă cu băgare de seamă "Povestiri din viața de dincolo". El bine, de acolo venea; volumul emana un miros pătrunzător de praf. Deschise fereastra, se așeză la birou și privi fix manuscrisul dactilografiat. Începea să simtă o aversiune crescîndă față de el. Era ca și cum i se dăduse un cod de descifrat; ceva îl sîcîia, exact ca înaintea unui examen. De ce avea senzația că îl deranja exemplarul bătut la mașină și nu originalul?

Scutură paginile dactilografiate pentru că apăreau acoperite cu un strat gros de culoare cenușie. Să fi fost din cauza amurgului ce părea compus doar din praf? Chiar și scotchul avea un gust de cocleală. De îndată ce reușea să descopere ce nu era în regulă cu blestemata asta de

povestire, avea să lase camera la cheremul prafului - și să-și aleagă cu grijă cele câteva cuvinte ce urma să le spună menajerei a doua zi dimineață.

Între cele două texte era o singură diferență: acel I mare. Scăpase oare din vedere și vreo altă literă? Silit de împrejurări și iritat, refuzînd să privească masa cenușie ce se ghicea undeva în penumbră, verifică primele majuscule. E, M, O, R, T, ... Brusc se opri, cu gura uscată și larg deschisă. Apucînd în grabă stiloul, începu să transcrie numai majusculele.

E mortuis revoco.

Din morți te invoc.

Oh, trebuie să fie o glumă, o greșeală, o coincidență. Dar următoarele majuscule îi spulberară orice îndoială. Din morți te invoc, din praf te reintrupez... Întreaga poveste ascundea o invocație în latină. Ultima povestire a lui Damien Damon și, după cît se părea, ultima sa încercare în domeniul magiei.

Descoperirea lui Thorne! Trebuie să rescrie prefața. Cu o publicitate adecvată, secretul acestei povestiri avea să mărească cu mult vânzările. Atunci de ce nu era dispus să-și ridice privirea? De ce se simțea ca un animal prins în capcană? De ce îl dureau atît de tare urechile? Din cauza mirosului pătrunzător al prafului, din cauza zgomotelor voalate pe care urechile sale înfundate nu erau capabile a le distinge cu claritate, din cauza formei cenușii ce se materializa în fața sa?

Cînd în cele din urmă reuși să-și ridice ochii, tresărirea convulsivă a capului îi produse o durere bruscă în ceafă. Gîfîitul fu unul de ușurare. Pata întunecată era numai un fel de bulgăre de praf ce atîrna de oglidă. Semăna cu ceva neplăcut; părea o față mascată de un strat gros de praf ce lăsa anumite locuri libere pentru niște deschișături respingătoare. Realmente putea trăi fără astfel de imagini! Nici nu se mai gîndea să aștepte venirea menajerei. Trebuia să ștergă chiar el...

În clipa cînd se ridică de pe fotoliu, își dădu seama că reflexia sa în oglindă ascundea parțial masa cenușie. În momentul următor, pe cînd el înțelese, două fuloare cenușii se ridicară pe lîngă formă, în spatele lui. Să fi fost două mîini sau doar grămezi de praf? Poate ceva din amîndouă. Imposibil de spus cu precizie, chiar și atunci cînd ele îl astupară fața.

Traducere de Florin Mircea Tudor

British Fantasy Society

British Fantasy Society a fost înființată în 1971 pentru a promova genurile SF, fantasy și horror în literatură și film.

Publicațiile editate sînt: "Newsletter" (cu aparițiile bilunară), editor David J. Howe, cuprinde anunțuri, știri, recenzii de carte și film. Astfel, vol.18, nr.1 din ianuarie-februarie 1994, cuprinde amănunte despre vizita lui Clive Barker în Londra și Liverpool, editoriașul editorului, prezentarea ultimelor noutăți în domeniul cărții, filmului și video-ului, articolul "Ramsey's Rant", poșta redacției ("Dead Letter Drop"), recenzii de film (Aladdin; Familia Adams 2) și video (The Revenge of Frankenstein/ The Curse of the Mummy's Tomb; The Avengers; Wicked City). "Bookshelf", editor Peter Coleborn, cuprinde recenzii de carte, apariții de ultimă oră. Bookshelf 4, apărut la începutul acestui an, recenzează, printre altele, "To Green Angel Tower" (Tad Williams), "Beauty" (Sheri Tepper), "Headhunter", "Cutthroat" și "Ghoul" (Michael Slade) - primele două recenzate și de noi în SUPERNOVA, nr.13 și nr.24, "Teklab", "Tek Vengeance" (Will Shatner), "Jurassic Park" (Michael Crichton), "Homecoming" (Matthew J. Costello) și "Goodlow's Ghosts" (T.M. Wright) - recenzat de noi în SUPERNOVA nr.2, dar și o serie de așa numitele "graphic novels", de fapt, un fel de variantă a comics-urilor americane. "Chills", editor Peter Coleborn și Simon MacCulloch, publică literatură horror. În vol.7, iama lui 1993, sînt prezentate (cu ilustrațiile respective) povestirile "A Date With the Hangman's Daughter" (Tia Travis), "The Departed" (Clive Barker) - antologat de Stephen Jones și Ramsey Campbell în "Best New Horror 4", Robinson, Londra, 1993 - volum recenzat de noi în SUPERNOVA nr.15 - "Desktop Pileupism With Your PCW" (Mike Chinn), "The Goalkeeper's Fear of the Crowd" (Nicholas Royle), "The Exhibit" (Martin Plumbidge).

"Mystique", editor Mike Chinn, publică literatură fantasy.

"Dark Horizons", editor Phil Williams, cuprinde articole pe diverse teme, scrisori de la cititori etc.

British Fantasy Society (președinte: Ramsey Campbell, vicepreședinte: Mike Chinn) acordă anual (în cadrul convenției intitulate Fantasycon) premiile British Fantasy Award. Anul acesta, manifestarea (ajunsă la ediția XIX) va avea loc între 30 septembrie - 1 octombrie, invitat de onoare fiind Brian Lumley, autorul unor romane precum "Blood Brothers", "The Last Aerle" (recenzie în SUPERNOVA nr.3), "Necroscope", "Vamphyrl", "Demogorgon".

Florin Mircea Tudor

dictionar

ROGER ZELAZNY

Roger Zelazny s-a născut în Ohio, în 1937, într-o familie cu ascendență poloneză, irlandeză, olandeză și americană. A studiat la Western Reserve University și a obținut un M.A. la Columbia University. Înainte de a-și începe cariera de scriitor profesionist a lucrat în serviciul de asistență socială. Prima sa povestire SF a apărut în *Amazing Stories*, în 1962, sub titlul "Passion Play". S-a impus în 1963 cu "A Rose For Ecclesiastes" iar în 1965 a câștigat două premii Nebula cu "He Who Shapes" (punctul de plecare pentru romanul "The Dream Master") și "The Doors of His Face, the Lamps of His Mouth". Tot în 1965 scrie și "And Call Me Conrad". Toate aceste patru povestiri sînt, de fapt, variații pe teme majore precum relația dintre oameni și extraterestri, nemurirea și civilizația post-atomică. "This Immortal" și "Lord of Light" (1967) - ambele laureate cu premiul Hugo - pun probleme legate de mitologie, "The Dream Master" (1966) se referă la explorări psihanalitice, în timp ce cel al "Ambre" (început în 1970) aduce în prim plan necesitatea folosirii raționale a puterilor magice. Printre alte opere ale scriitorului american mai menționăm "Home Is the Hangman" (premiile Hugo și Nebula), "Four For Tomorrow", "Isle of the Dead", "Changeling", "Madwand", "The Illustrated Roger Zelazny".

F. T.

Zelazny în România

- Auto-da-fe (STRICT SECRET/1993, trad. Mihai Dan Pavelescu)
- Călbărețul (JURNALUL SF/3/1993, trad. Mihai Dan Pavelescu și SS/169/1993 în aceeași traducere, cu titlul "Cărălețulel")
- Dar nu și crainicul (JSF/26/1993, trad. Cristion Lăzărescu)
- Divina nebunie (AERGISTAL/4/1993, trad. Ovidiu Ruță)
- Izbăvirea lui Faust (JSF/32/1993, trad. Liviu Radu)
- Jocul singelui cu colbul (VATRA/143/1983, trad. Mihai Dan Pavelescu)
- Mașina de la Heartspring's Centre (Cronid microelectronice, 1990)
- Plăsmuitorul (Imperiul oglinzilor strîmbe, 1993, trad. Mihai Dan Pavelescu)
- Un trandafir pentru ecleziașt (Almanahul ANTICIPATIA, 1993, trad. Mihai Dan Pavelescu)

ÎNGER,

ÎNGER ÎNTUNECAT

intrat în chioșc și a coborît pe puntea care mergea paralel cu fișia huruitoare. Avea 55 de ani și purta o servietă în mîna dreaptă.

În timp ce se îndrepta spre banda transportoare, o duzină de priviri s-au întors către el, din pricina exploziei de lumină de dinaintea lui.

Pentru un moment orbitor, o figură întunecată i-a apărut în cale.

S-a auzit mai apoi un zgomot de aer implodînd, apoi figura dispăru, iar omul se prăbuși pe punte.

Mai tîrziu, în actul de deces se putea citi: „Cauze naturale”.

Ceea ce era adevărat. Întrutotul adevărat.

Își croia drum prin tunelul umed, îndreptîndu-se spre rîu.

Știa că viața i se va termina în clipa cînd strălucirea îl va ajunge; ochii săi reținură cele 64 de imagini ale figurii înalte, mascate, îmbrăcate cu totul în negru, cu mîna ridicată, puternică și întunecată.

Mîna se întinse către el, oferindu-i ceea ce nu putea refuza.

Darul era tunet și durere, iar actul de deces făcut mai tîrziu spunea: „Cauze naturale”.

Punînd jos paharul de șampanie, îl desfăcu neglijoul și i-l lăsă să cadă de pe umeri. Mîinile lui o modelau, îl mîngîiau sexul, o conduceau către pat. Ea ofta atunci cînd el se ridică într-un cot și îl atinse buzele.

Țipă odată cu zgomotul de tunet care a urmat, zăbindu-l pe Ingerul Morții pentru un unic și întunecat moment, în timp ce îl simți oprindu-se, pentru totdeauna, pe iubitul ei.

Și acest lucru era, de asemenea, rezultatul unor cauze naturale.

Bărbatul numit Stain se afla în sera unde, în ultimii 2 ani, își petrecea o parte din fiecare zi îngrijind plantele și curățîndu-le de frunzele moarte.

Era ceva mai scund de 6 picioare, iar ochii aveau o nuanță închisă de iod, așezați pe o față ascuțită, bătută de soare, sub părul negru presărat cu firizoare albe lucioase la temple.

Umărul stîng i se lovi de un vas de lut ars de pe polița din spatele său și simți cînd acesta se clătina și căzu.

Întorcîndu-se îl prinde la nivelul brîului și îl așează din nou pe poliță.

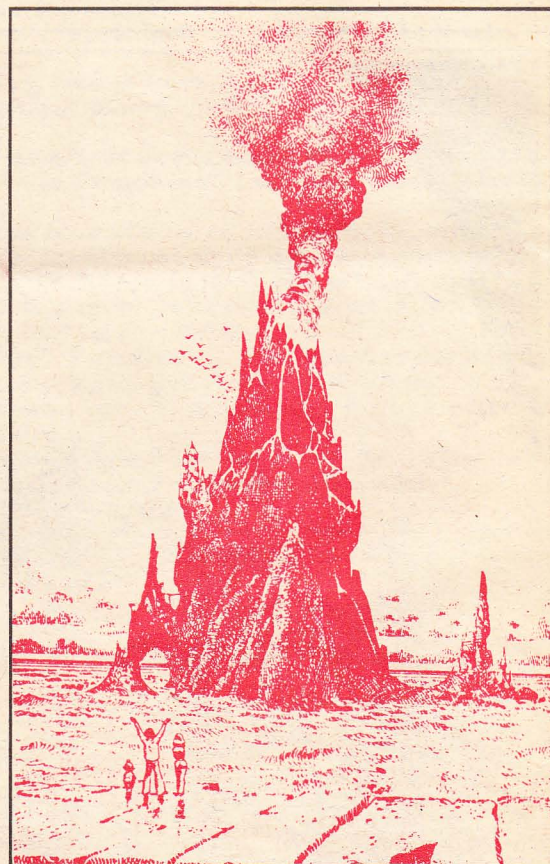
Se apucase de răsădit o mușcată cînd aparatul de la încheietura mîinii stîngi bîzii; apăsă pe un buton:

- Da?

- Stain? spuse vocea care părea să vină dintre florile roșii din mîinile sale, iubești rasa umană și toate ființele vii din univers?

- Bineînțeles, replică el, recunoscînd vocea hîrîită a Gardianului Morții.

- Atunci te rog să te pregătești de o călătorie pentru o oarecare durată și să te

prezinți la vechea tă cabină cubică din Sala Umbrelor.

- Bine, dar m-am retras, iar acum ar trebui să fie mulți a căror viteză o depășește pe a mea.

- Ultimul control medical a arătat că viteza ta de reacție nu a scăzut. Continui să fii unul din primii 10. Te-ai retras la vîrsta potrivită pentru că este dreptul tău să te bucuri de viața ta așa cum crezi de cuviință. Nu ți se ordonă să faci lucrul pe care ți-l voi spune acum. Ești rugat să-l faci. Așa încît poți refuza dacă dorești. Dacă totuși accepți, vei fi recompensat și îți vei fi servit cauza iubită.

- Ce dorești să faci?

- Nu veni în uniformă, ia hainele civile. Adu-ți mănușile și tot ce ai nevoie, cu excepția hranei, pentru o perioadă de aproximativ 2 săptămîni.

- Foarte bine, voi veni imediat.

Comunicarea se termină, termină și el de sădit mușcata și se întoarce în casă.

Din cîte știa, nimeni în afara lui nu mai fusese rechemat după retragere.

Numele ei este Galateea, are părul roșcat și are puțin peste 5 picioare și jumătate înălțime. Ochii îi sînt verzi și tenul palid, iar bărbații o consideră adorabilă, dar în general o ocolesc. Trăiește într-o casă mare, veche, pe care a reconstruit-o, la marginea orașului Cyborg, un oraș antic de pe Ankus în sistemul Ceti. Tine mult la propria persoană și cheltuiește sume mari la Compania Cyborg Power.

Trăiește singură cu excepția servitorilor mecanici. Preferă culorile închise în îmbrăcăminte și în jurul ei. Din cînd în cînd joacă tenis sau alte jocuri în doi la localul centrului sportiv. Cîștigă întotdeauna. Comandă mari cantități de chimicale la negustorii locului. Bărbații care s-au întîlnit cu ea spun că este idioată, sclipitoare, obsedată sexual, rușinoasă, fascinantă în dorința ei de moarte, plină de „joie de vivre”, o alcoolică, o băutoare exclusiv de ceai și o mînănată dansatoare. A avut multe întîlniri/ cîțiva prieteni/ nici un pretendent, iar amanții necunoscuți. Umbra zvonul că are un laborator și că este angrenată într-un proiect de cercetări de natură necunoscută.

- Nu cunoaștem răspunsul, spuse Simule. Nu există loc de apărare împotriva lui, decît aici. Nu mai pot rămîne în acest loc, de vreau să-mi fac și datoria. Deci, trebuie să plec curînd, și încă pe ascuns.

- Așteaptă, rosti ea. Nu ești încă pregătit să supraviețuiești prin propriile forțe. Peste o altă lună, poate...

- Prea mult, prea mult, ne temem, a replicat Simule.

- Te îndoiesti de forța mea de a te apăra?

Simule făcu o pauză, ca și cum ar fi cîntărit cele spuse, apoi:

- Nul îți stă în putința de a salva acest trup, dar ne-ntrebăm de merită... Merită oare? Păzește-te doamnă. Noi te iubim. Încă îți mai rămîn multe lucruri de făcut.

- Vom vedea, spuse ea. Dar acum rămîi.

L-a așezat la locul lui, deasupra raftului cu cărți din biblioteca ei, lăsîndu-l în compania lui Lear.

Numele lui era Stain și sosi într-o zi la ușa ei; se anunță singur:

- Stain de pe Iceborg.

După o vreme ușa se deschise.

Apăru ea, întrebînd:

- Da?

- Numele meu este Stain, am auzit că joci tenis și că o faci foarte bine. Caut o parteneră pentru Openul de Dublu Mixt care se ține la Cyborg. Sînt bun, joci cu mine?

- Cît de bun? Întrebă ea.

- Nimeni nu m-a întrecut pînă acum.

- Prinde, spuse ea, aruncînd o figurină de marmură de pe o măsuță și aruncînd-o cu putere către el.

El o prinse, fără să privească, și o așeză pe un raft lîngă el.

- Ai reflexe bune. Foarte bine, voi juca cu tine.

- Cinezi cu mine deseară?

- De ce?

- De ce nu? Nu mai cunosc pe nimeni pe aici.

- În regulă. La 8.

- Vin să te lau atunci.

- Pe curînd.

- Pe curînd.

El se întoarce, se îndreaptă înapoi către oraș și către hotel. Bineînțeles, au intrat în concurs. Au cîștigat fără nici o bătaie de cap. Și Stain și Galateea au dansat în noaptea aceea și au băut șampanie, iar ea l-a întrebat, în timp ce el o ținea în brațe, amîndoi îmbrăcați în negru:

- Tu cu ce te ocupi, Stain?

- Cu nimic, mă distrez doar, a spus el. M-am retras.

- La 30 de ani?

- La 32.

Ea a oftat și s-a ghemuit, moale, în brațele lui.

- Dar tu, cu ce te ocupi, a întrebat el.

- Și eu m-am retras. Mă distrez cu hobby-urile mele. Fac ce vreau.

- Ce-ar însemna asta?

- Fac ce-mi place.

- Ți-am adus o orhidee hylagiană să o porți în păr, sau oriunde alegi. Ți-o voi da când ne vom întoarce la masă.

- Sînt foarte scumpe, spuse ea. -

- Nu și cînd le crești tu însuși.

- Și tu asta faci?

- Pasiunea mea, a replicat el.

Întorcîndu-se la masă și-au terminat șampania și au fumat, iar ea a studiat floarea și pe însoțitorul ei. Clubul era numai în argintiu și negru, iar muzica era dulce, dar fără sens, de vreme ce toți dansatorii se așezaseră. Zîmbetul ei era lumina de la masa lor, iar el comanda desert și lichioruri.

- Echilibrul tău sfidează posibilul, spuse ea.

- Mulțumesc, dar al tău îmi este superior.

- Cu ce te-ai ocupat înainte de a te retrage?

- Am avut proprietăți. Dar tu?

- Mă ocupam cu afaceri bancare pentru un mare concern.

- Deci mai avem ceva în comun.

- Asta rămîne de văzut. Ce vei face de acum înainte?

- Aș vrea să continui să ne vedem, atîta timp cît mai rămîn în oraș.

- Cît timp ar însemna asta?

- Cît voi dori eu, sau cît vei dori tu.

- Atunci să ne terminăm șerbetul; iar cînd vei dori să-ți lei trofeul, să mergem acasă.

El i-a mîngîiat mîna cu un gest iute, și, pentru o clipă, privirile lor s-au întîlnit, o scîlpire care ar fi putut fi de natură electrică apărî între ei și-și zîmbiră exact în același moment.

După o vreme o conduse acasă.

O strînse aproape de el și buzele lor se întîlniră. Stăteau în foisorul casei ei mari și vechi, reconstruită la marginea orașului Cyborg de pe Ankus, din sistemul Ceti; unul din servitorii ei mecanici le-a luat mantiile, altul trofeul de aur, iar ușa s-a închis înapoia lor; luminile nopții au pălit atunci cînd au intrat.

- Mai stai puțin, spuse ea.

- Bine.

Îl conduse într-o cameră lungă, cu mobile ușoare, cu o frescă pe unul din pereți. Se așezaseră cu fața spre ea pe un divan verde și ea privi peretele în timp ce el aprindea două țigări; ea îl îmbră cu un ultim pahar și se sărutară.

- Adorabil, spuse el.

- Ți place fresca mea?

- Nici n-am remarcat-o.

- ... Și nici n-ai gustat din băutură.

- Știu.

Mîna ei veni să se odihnească pe brațul lui; el își puse băutura deoparte și o trase ușor către el din nou, iar ea se lăsă în voia lui.

- Ești altfel decît ceilalți bărbați, rosti ea.

- ... Și tu decît celelalte femei.

- Nu crezi că e din ce în ce mai cald aici?

- Foarte cald, spuse el.

■ ■ ■

Undeva ploua. Controlat sau artificial - undeva ploua întotdeauna, oricînd te vei gîndi la asta. Întotdeauna să-ți amintești, dacă poți.

■ ■ ■

Aproape două săptămîni trecuseră de la finala Meculului de Dublu Mixt din Cyborg. În fiecare zi - Stain și Galatea mergeau undeva. Cu mîna petrecută pe după umerii ei sau după mijloc, ea îi arăta orașul Cyborg. Rîdeau des, cerul era roz, vîntul blînd și depărtatele culmi de pe Ankus purtau halpuri de ceață și coroane de zăpadă și gheață.

Într-una din zile, cînd stăteau în cameră, el o întrebă despre frescă.

- Reprezintă progresul gîndirii umane, spuse ea. Figura aceea, în colțul îndepărtat din stînga, contemplînd zborul păsărilor, este Leonardo da Vinci, hotărînd că și omul poate fi la fel. Deasupra și puțin la stînga, cele două figuri, urcînd zigguratul, sînt Dante și Vergiliu, Clasicul și Creștinul, uniți și dînd Virstei de Mijloc a Pămîntului o nouă libertate - locul spre care ar putea privi Leonardo da Vinci. Omul din dreapta este Jhon Locke. Are contractul social în mînă. Omul aproape de centru este Albert Einstein.

- Cine este omul orb din stînga, cu un oraș arzînd înapoia lui?

- E Homer.

- Și acela?

- Job, cu o grămadă de gunoi.

- De ce sînt toți acolo?

- Pentru că reprezintă ceea ce nu trebuie să uităm niciodată.

- Nu înțeleg, doar nu i-am uitat.

- Totuși, ultimul metru și jumătate este alb.

- De ce?

- Nu mai este nimic de pus acolo. Nimic în ultimul secol nu a mai meritat să fie adăugat. Totul este planificat, prescrist, dirijat...

- Și nici un lucru rău nu se mai întîmplă, iar lumea se descurcă bine. Nu-mi spune cît de bune erau zilele glorioasei nemulțumiri, zile pe care nu le-ai trăit tu înseși. Munca ta de atunci nu a fost în zadar. Totul este apreciat, folosit.

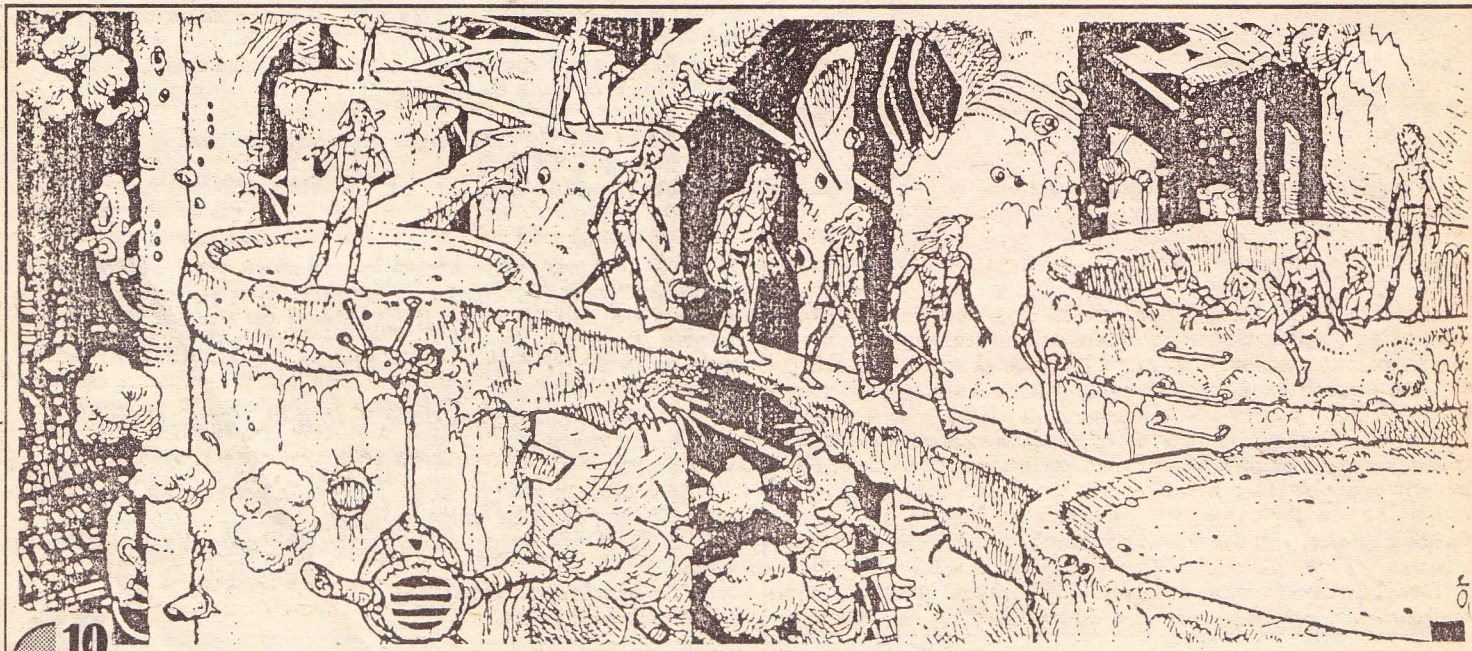
- Dar ce lucruri noi s-au adăugat?

- Scara largă și ușurința care vine odată cu ea. Nu-mi ține predici despre progres. Schimbările nu se fac doar de dragul lor, ci la cererea celor în nevoie, așa încît aș putea să-ți completez fresca...

- Cu o mașină uriașă păzită de Ingerul Morții! Știu astal

- Greșești, se va termina cu grădina Edenului.

Ea rîse.

- Acum știi povestea frescei mele.

El îi luă mîna într-a lui.

Poate că ai dreptate, spuse el. Nu știu precis. Ți-am vorbit despre cum văd eu lucrurile.

- Și s-ar putea să ai dreptate, rosti ea. Nu știu bine... Simt doar că ar putea fi ceva care ar contrabalansa acel minunat și flexibil mecanism care ne conduce atît de superb încît să devenim legume în grădina pe care tu mi-ai descris-o.

- Ai vreo sugestie?

- Ai citit vreuna din lucrările mele?

- Mi-e teamă că nu. Am stat mai mult în grădina mea și am jucat tenis. Asta-i tot.

- Am propus teza ca inteligența umană, obligată să nu mai evolueze, își pierde tot ce este uman în ea. Poți să repara mașina care amestecă băuturi, dacă s-ar strica?

- Da.

- Atunci ești neobișnuit. Majoritatea oamenilor ar chema un robot specializat în reparații mici.

Stain ridică din umeri.

- Nu numai că am renunțat la folosirea inteligenței manipulării, dar, aceasta, părăsindu-ne, se întoarce împotriva noastră și încearcă să ne suprimă și ce a mai rămas din noi.

- Ce vrei să spui?

- De ce a ajuns viața noastră o linie orizontală, în loc să fie o curbă ascendentă? Unul din motive ar fi că oamenii de geniu mor tineri.

- Asta nu pot s-o cred.

- În acest scop mi-am publicat recent cele mai importante lucrări ale mele, pentru a fi vizitată de Îngerul Morții. Asta mi-o dovedește.

El zîmbi.

- Încă mai trăiești, așa că nu poate fi adevărat.

El îi întoarse zîmbetul, iar el aprinse două țigări și spuse:

- Ce subiect tratau lucrările tale?

- Păstrarea sensibilității.

- Un subiect aparent periculos.

- Probabil.

- Ce înțelegi tu prin „probabil”? Nu te înțeleg.

- Pare așa cum spui. Sensibilitatea este o formă de conștiință estetică, cultivată prin inteligență. În ziua de azi este cam uitată și eu am propus o metodă prin care ar putea fi păstrată. Roadele muncii mele au fost amenințate.

- Și care ar fi acestea?

El îi înclină ușor capul, îi studie figura, apoi:

- Vino cu mine și-ți voi arăta, spuse ea și se ridică, ducîndu-l în bibliotecă. În timp ce o urma, își scoase dintr-un buzunar interior mînușile negre și le puse pe mîini. Apoi își înfundă mîinile în buzunare pentru a la ascunde și intră în cameră după ea.

- Simule, chema ea, și creatura mărunță care stătea pe mașina de citit de pe biroul ei pași pe mîna întinsă, fugi pe brațul drept și se așeză pe umăr.

- Ce este asta? întrebă el.

- Răspunsul, spuse ea. Inteligența pură, mecanică, poate fi depășită de un păstrător organic de sensibilitate, înfințit mai mobil și ușor de înțeles. Acesta este Simule. El și alții asemenea lui iau naștere în laboratorul meu.

- Alții?

- Sînt mulți, pe multe lumi deja. Împărtășesc fiecare o anumită concepție de masă. Învață în permanență. Nu au ambiții personale. Doresc doar să învețe și să instruiască pe cei care vor să învețe de la ei. Nu se tem de moartea propriului trup, pentru că ei continuă să existe ca o parte din mintea pe care au instruit-o. Ei nu dau nici o importanță pasiunilor personale. Simule nu ar putea fi niciodată o amenințare pentru rasa umană. Știu asta pentru că sînt mama lor. Ia-l pe Simule în mîna ta, privește-l bine, întreabă-l orice. Simule, el este Stain; Stain, el este Simule.

Stain întinse mîna dreaptă și Simule pași pe ea. Stain studie creatura mică, cu șase picioare, și cu o față neliniștitoare, aproape umană. Aproape. Deși nu întrutotul.

Nu era marcată de conversația fizică a acelor pasiuni abstracte pe care oamenii le numesc bine și rău și care se arată, într-un fel sau altul pe orice față umană. Urechile îi erau mari fără îndoială că putea să și le facă pîlnie, iar cele două antene tremurau pe capul lipsit de păr. Un zîmbet etern îi juca pe buze, iar Stain îi zîmbi și el.

- Salut, spuse, iar Simule răspunse cu voce ușoară dar surprinzător de bogată:

- Plăcerea este de partea mea, domnule.

Stain spuse:

- Ce este la fel de rar ca o zi de iunie?

- Bineînțeles doamna Galathea, la care mă și întorc de-ndată, și pași pe palma ei întinsă brusc.

- Ea îl strîns pe Simule la piept și spuse:

- Mînușile acelea....!

- Le-am pus pentru că nu știam ce fel de creatură este Simule. Mă temeam să nu muște. Te rog, dă-mi-i înapoi să-l mai întreb ceva...

- Nebunule rosti ea, Îndreaptă-ți mîinile dacă nu vrei să mori! Tu nu știi cine sînt eu?

Stain știa.

- Nu știu, spuse el.

În Sala Umbrelor a Gardianului Morții, Îngerul Morții stătea în 10000 de cuburi transportoare. Gardianul Morții, care controla destinul tuturor lumilor civilizate, își pregătea agenții ceva între 10 secunde și un minut și jumătate, apoi, cu un zgomot de tunet, îi trimitea în misiune. O secundă mai tîrziu, de obicei apărea o explozie de lumină și un scurt raport, „Rezolvat”, apoi urma altă pregătire și altă misiune.

Îngerul Morții este, în orice moment, Oricare din cei 10000 de anonimi ale căror trupuri poartă însemnul Gardianului Morții.

Selectați înainte de naștere datorită moștenirii genetice care include percepția la nivel înalt și reflexe rapide, anumiți indivizi din varietatea Homo Sapiens primesc o puternică și uciğătoare educație în condiții deosebite.

Acestea compensează timpul scurt în care se face. La vârsta de 14 ani ei pot să accepte sau nu să se angajeze în serviciile Gardianului Morții, mașină de mărimea unui oraș creată prin eforturile unite ale tuturor oamenilor civilizați timp de 15 ani și împuternicită să dirijeze lumile lor. Chiar dacă refuză, acești indivizi vor excela în profesiunea pe care și-o vor alege. Dacă acceptă vor urma un tratament special pe o perioadă de doi ani. La sfârșit trupurile lor vor avea un adevărat arsenal și o mulțime de sisteme de apărare, iar reflexele lor - stimulate chirurgical și chimic pînă la luțea gîndului.

Muncesc opt ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, cu două pauze pe zi și o oră pentru masă. Primesc două vacanțe pe an, muncesc timp de 14 ani, și se retrag cu un salariu substanțial la vârsta de 30 de ani, cînd reflexele lor încep să scadă. În orice clipă sînt cel puțin zece mii de indivizi în exercițiul funcțiunii.

În fiecare clipă stau în cuburile transportoare în Sala Umbrelor din Gardianul Morții, primesc instrucțiuni, sînt transportați către lumi și în prezența celor care ar putea deveni periculoși, achită acești indivizi și pleacă.

El este Îngerul Morții. Viața este lungă datorită lui; populația crește ca valurile la flux și inunda lumea, datorită lui, criminalii sînt pedepsiți datorită lui; și, bineînțeles, istoria nu mai cunoaște stagnări și întoarceri, datorită Îngerului Morții.

O formă întunecată se poate plimba pe străzile unui oraș și să părăsească orașul golit de viață în urma lui. Venind odată cu fulgerul și plecînd odată cu tunetul, nici o lume nu-i este străină, nici o figură necunoscută, iar purtătorii măștilor negre sînt legendă, folclor și mit; pentru că, pentru o sută de miliarde de oameni, el este o singură ființă cu o singură personalitate. Ceea ce este adevărat. Întrutotul adevărat.

Iar Îngerul Morții nu poate muri.

Dacă imposibilul se întîmplă, dacă cineva cu rapiditate și întreprindere ar fi din întîmplare înarmat atunci cînd i se pronunță numele, atunci rămășițele Îngerului Întunecat

lovit dispar, în timp ce, cu un efect simultan de fulger și tunet, un gîtul îi ia locul, transformîndu-l în cenușă.

În cele cîteva dați cînd s-a întîmplat așa ceva, cel de-al doilea întotdeauna a terminat treaba.

Dar, de această dată, lucrurile stăteau altfel; iar rămășițele cîtorva agenți ai Gardianului Morții zăceau în cuburi, zdrobiți, înșingerați, morți.

- Tu ești Îngerul Întunecat, Spada Gardianului Morții, spuse ea. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine.

- Nici eu de tine, Galateea, și chiar dacă ești mai mult o femeie muritoare decît un Înger retras - singura ființă al cărui trup ar putea să mă atace și să mă distrugă, așa cum a făcut cu ceilalți - crede-mă că nu voi ridica mîna asupra ta.

- Aș vrea să cred asta, Stain.

- Voi pleca acum. Nu ai de ce să te temi de mine. Se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

- Unde te duci? Întrebă ea.

- Înapoi la hotel. Mă voi întoarce curînd, trebuie să raportez.

- Și ce vei spune?

El scutură din cap și plecă.

Dar știa ce va spune.

Stătea în Sala Umbrelor în ceea ce se numea Gardianul Morții. El era Îngerul Morții, Emertius, și cînd bătrîna voce scrișni în difuzoare „Raportează!”, el nu rosti „Rezolvat”, ci „Extrem de confidențial” pentru că știa ce înseamnă asta.

Apoi veni o explozie de lumină și se trezi într-o sală mare, înaintea unei console de zece etaje; înaintă către ea și auzi ordinul repetîndu-se.

- O întrebare, Gardian al Morții, spuse el, oprindu-se și încrucișîndu-și brațele la piept. Este adevărat că ai fost construit în 15 ani?

- 15 ani, 3 luni, 2 săptămîni, 4 zile, 8 ore, 14 minute și 11 secunde, replică Gardianul Morții.

Atunci Stain își desfăcu brațele, iar mîinile i se întîlniră din nou pe piept. Poate că și-a dat seama Gardianul Morții în acel moment ce voia să facă; dar trupul unui Înger este un adevărat arsenal și o mulțime de sisteme de apărare, iar reflexele stimulate chirurgical și chimic - pînă la luțea gîndului; de asemenea Stain fusese rechemat deoarece era printre primii zece ca rapiditate din toți cei care vreodată au servit Gardianul Morții.

Efectul a fost instantaneu. Detuătura nu s-a datorat Gardianului Morții, pentru că nu-l deplasa pe Stain în timp.

Îngerul Întunecat nu se poate lovi pe sine niciodată. Cel șapte care o atacaseră pe Galateea au avut de suferit din pricina unui efect de respingere de la sistemul ei de apărare. Încă niciodată puterea Îngerului Întunecat nu se întorsese împotriva lui însuși și niciodată în persoana unui singur. Totuși, Stain reuși.

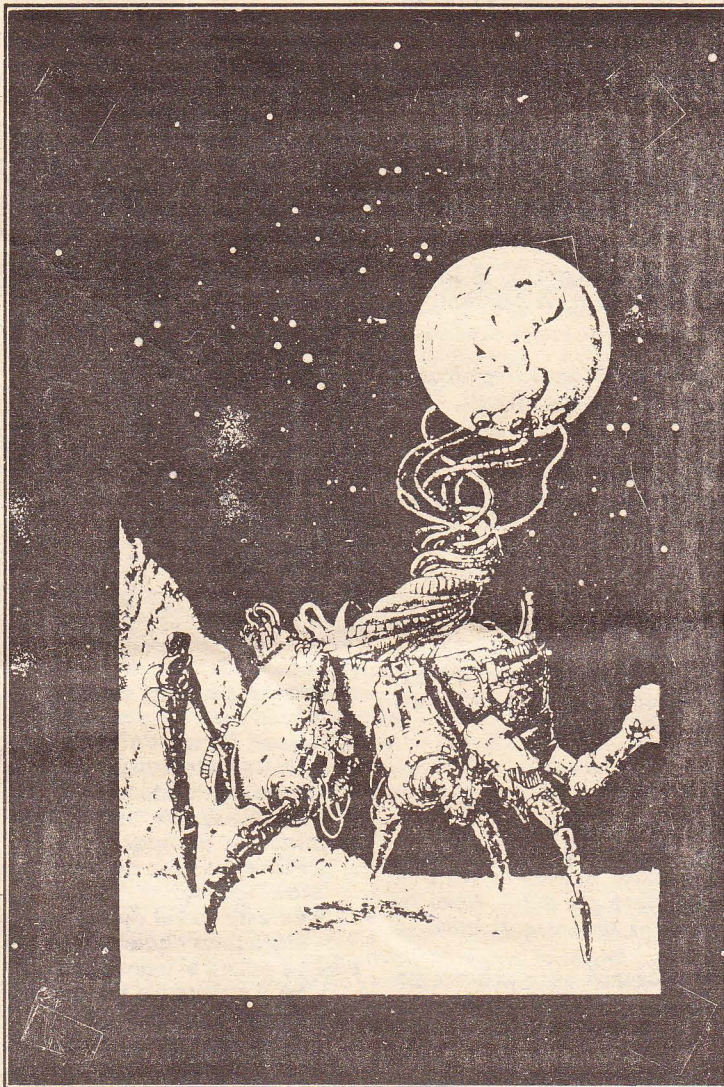
Moartea și distrugerea întîlnesc apărarea automată întîlnesc respingerea apărarea respingerea apărarea

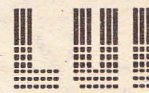
respingerea apărarea cedarea, și o colosală minge de foc strălucind ca un trandafir incandescent se înalță în inima mașinii de mărimea unui oraș, numită Gardianul Morții.

„Adevărat sau nu, lui Simule îi mai trebuie cîteva ani ca să mai crească” a știut el în acel moment și.....

...și undeva soarele strălucește, iar înlîna lui este arderea moebius a acțiunii/ reacțiunii Phoenix. Undeva, soarele strălucește întotdeauna, oricînd te vei gîndi la asta. Întotdeauna să-ți amintești, dacă poți. Este foarte important.

Ea își amintește. Numele ei este Galateea. Și noi ne amintim. Întotdeauna ne amintim...

Motto: "Pavarotti (cine mă-sa o mai fi fost și ăsta?)"

Dănuț Ivănescu

Nu doarme nimeni, domnule Pavarotti, nimeni nu doarme. Toată lumea se fute. În afară de mine.
Când am venit acasă, Hanni plecase. Am vrut s-o iau în brațe, s-o strâng, să mi-o lipesc de trup, să mă-nvelesc cu ea dar ea plecase.
Am vrut s-o sărut, să-i respir aerul care i-a mîngîiat plămîinii, să-i înghit odoul și hașdoiul dar ea plecase.

Să m-arunc în ochii ei am vrut, să mă bălăcesc, să mă joc, să chiuu, să mă-nfior de-atîta verde sau kaki sau dracu' știe cum sint ochii ei, dar ea plecase.

Ea plecase pentru că de mult începuse să plece.

La început a fost memoria. Ea a-ntins-o prima. Tiptil, lipăind cu tălpile goale pe parchetul gol, din ce în ce mai gol, al creierului ei, prin camera fără mobilă, fără tablouri, fără nimic. Ah, cum i se mai lipeau tălpile de parchet și ce frumos i se mai aliniau urmele: colo un gînd, colo o imagine, un cuvînt, un nume... Apoi se pierdeau, se risipeau în aerul prin care trecea timpul înfulecîndu-le, molfăindu-le, mestecîndu-le, nemailăsînd nimic după el, nimic din nimic din nimic.

Eu vorbeam, spuneam cuvînte, bla-bla-bla, dădeam din gură și scoteam din mine chestii deștepte, de-alea cu care înnebuneam femeile pe vremuri, așa cum am făcut și cu ea, spuneam vorbe de duh, citite prin cărți și învățate pe dinafară pentru sucit gîtul găinilor cu pulpe, brațe, sîni și buze...

Aiurea! Nu m-am chinuit niciodată să-nvăț texte pe de rost, nici măcar poeziile mele nu le știam. Pe vremea aia îmi părea important că le inventam, că le secretam, da, ăsta e cuvîntul cel mai bun, poeziile curgeau din mine ca o supurație sau ca o singurare dacă vreți, dacă vă deranjează, dacă vă.

Apoi a fost parfumul. Parfumul ei care o făcea să miroasă a lăcrămioare și a trup de femeie și a sex proaspăt spălat, a oase și a sînge, a bărbat și a sămîntă și a noapte. Parfumul ei care nu mă-mbăta, nu mă-mbăta, mă anula. Eram o plantă tîritoare, agățătoare, înșurubătoare, băgătoare, băgăcioasă, penetrantă. Intram peste tot. Peste tot intram și eram numai limbă și degete și umăr. Sex. Presîndu-mă, lipindu-mă de ea, împielîndu-mă în pielea ei.

Și eu eram răcoarea nopții și șoaptele și parfumul, eu.

S-a rupt din mine cînd a plecat, s-a rupt, s-a sfîșiat. Acum, eu nu mai sint, eu sint doar dîra ei prin aer, iluzia că trece.

Hanni. O chema Hanni. Dar ce-nseamnă un nume? O etichetă, o ștampilă, un număr de ordine, un cod. O înjurătură. Ca aia care își anulează existența. Eu o-njuram și ea zicea că o chem pe nume. Eu îmi băteam joc de ea și ea îmi zîmbea iubitoare, drăgăstoasă, îndatoritoare. Mă iubea Hanni. De-aia a plecat. Știa cît rău îmi face prezența ei fizică,

- Mă cheamă Hanni.

Coloana senzitivă se-mpărăștie în încăperea dar sensongul e liniar, mi se-nfîșe în gît ca o coardă de țayol azvîrlită de mîna unui campion, încep să tremur, de ce?, așa, de-aia, că oamenii mai și tremură, e bine?! Asta nu rămîne fără urmă, într-un colț al ecranului cifrele se-adună formînd un număr din ce în ce mai mare, scor bun, poate azi cîștig, ar fi prima oară cînd aș apare în fișiere ca autor de sensonguri, ar fi prima. Dar răbdare, Pavarotti, băiatule, răbdare și senzații. Că fără ele, canci sensong.

- Mă cheamă Hanni.

- Știu, puu' mic, știu, da-mi place cum o spui.

Informație redundantă - dar regulile-s pentru timpîși. Programarea e artă, creație, nebunie. Păi, altfel, cum? Anormalitate. Handicap. Dacă n-ar fi așa, toți oamenii s-ar naște artiști. Și-atunci, arta n-ar mai exista. Decît dacă și respiratul ar fi o creație. Sau bătaia inimii.

- Mă cheamă Hanni.

- Pe mine Pavarotti.

- Pavarotti? Care Pavarotti?

- Ți-a cu sensongurile. Nu știi? Mano Pavarotti. Mi-a fost greu să te bag în ecranul ăla, să fac din tine un program. Mi-a fost, pe bune, greu.

- Și mie mi-e. și mie. Mano... Mano...

- Ce-i?

- Nimic. Mă cheamă Hanni.

Vocea schimbată. E ca atunci cînd eram împreună.

~~~~~

Mano Pavarotti, compozitorul, adulmecă Timpul. și Timpul i se lipește pe mîini, pe față, îi intră în gît, în ochi...

~~~~~

E Hanni. Da, da, e ca atunci.

Și scorul se-nvîrte ca un timer. Ho, bă, ho! Oprește-te! Mi-ajunge! Gata!

- Mă cheamă Hanni.

Un glas din ce în ce mai firav, venind de demult și de foarte departe, din sîrme, din pămînt, din ziduri.

E Hanni. E chiar Hanni a mea.

~~~~~

Și scorul învîrtindu-se. Pămîntul învîrtindu-se. și soarele. și alte stele.

~~~~~

Mano Pavarotti ajungînd unul dintre cei mai celebri autori de sensonguri. Mai tîrziu, o stradă purtînd numele lui. și mai tîrziu, cineva scriînd: Pavarotti? Cine, mă-sa, o mai fi fost și ăsta?!

~~~~~

Pămîntul învîrtindu-se. și soarele. și alte stele.

volumul de aer dezlocuit. Prea multă poluare, prea toxic sîngele ei pe care mi-l dedica lunar și nu numai sîngele, nu numai. Cuvintele și somnul și mișcarea, gesturile, joaca de-a semnificatul și semnificantul, numărul ridurilor, lacrima pe pernă, textualismul mîngîierilor și-al cărnii, metatextul, respirația, mă omora cu viața ei, mă omora!

Cuplez ecranul și o văd. Ea e.

Christopher Lee as DRACULA

Născut în 1922, actorul englez Christopher Lee, înalt, uscat și cu un aspect sinistru, a fost parcă predestinat filmelor horror.

A debutat în 1947 în "Corridors of Mirrors" de Terence Young. De-a lungul carierei a intrat în personaje malefice precum Fu-Manchu ("The Face of Fu-Manchu", Don Sharp, 1965; "Brides of Fu-Manchu", Don Sharp, 1966-67; "The Castle of Fu-Manchu", Jesus Franco, 1968), doctorul Jekyll ("The Two Faces of Doctor Jekyll", Terence Fisher, 1961), Rasputin ("Rasputin, the Mad Monk", Don Sharp, 1965) dar și pe celebrul Sherlock Holmes ("Sherlock Holmes und das Halsband des Todes", Terence Fisher, 1962; "The Private Life of Sherlock Holmes", Billy Wilder, 1970). A colaborat cu regizori specializați în filme horror și de acțiune precum Terence Fisher ("The Gorgon", 1964), John Moxey ("City of the Dead", 1960; "Circus of Fear", 1967), Jeremy Summers ("Five Golden Dragons", 1967), Gordon Hessler ("The Oblong Box", 1969; "Scream and Scream Again", 1969), John Hough ("Return from Witch Mountain", 1978), Freddie Francis ("The Skull", 1965) sau Guy Hamilton ("The Man With the Golden Gun", 1974). Dar rolul care l-a făcut celebru și care, de altfel, i se potrivește perfect, este cel al contelui Dracula, într-o serie de filme produse de studiourile engleze Hammer. După cum consideră unii specialiști, Lee este un vampir mult mai fermecător și mai fascinant decât Bela Lugosi sau John Carradine. A făcut un cuplu de excepție cu un alt monstru sacru al ecranului fantastic, Peter Cushing. Să vedem pe scurt, creațiile sale inspirate din mitul lui Dracula.

DRACULA (HORROR OF DRACULA), 1958, reg. Terence Fisher, cu Peter Cushing, Michael Gough, Melissa Stribling, Carol Marsh. Prima versiune color a romanului lui Stoker (scenariu Jimmy Sangster) pune accentul pe atracția sexuală a contelui. Duelul final cu Van Helsing rămâne o realizare de excepție. În ciuda titlului ("The Brides of Dracula"), urmarea, regizată tot de Fisher în 1960, descrie doar peripecțiile discipolilor Stăpînului Nopții.

DRACULA, PRINCE OF DARKNESS, 1965, reg. Terence Fisher, cu Barbara Shelley, Andrew Keir, Francis Matthews, Susan Farmer. Urmarea filmului din 1958, fapt evident chiar din primele secvențe. Scenariul lui John Sansom nu este prea original dar tensiunea este bine gradată. Lee, deși nu vorbește aproape deloc, este o întrupare perfectă a răului etern.

DRACULA HAS RISEN FROM THE GRAVE, 1968, reg. Freddie Francis, cu Rupert Davies, Veronica Carlson, Barbara Ewing, Barry Andrews.

Urmare a filmului lui Fisher din 1965. De data aceasta, Francis se concentrează asupra violenței și sexualității mitului. Scenariul aparține lui John Elder (Anthony Hinds). Memorabilă rămâne secvența în care Lee rupe țărâșul de lemn înfipt în propriul său piept atunci când adversarul său - un ateist convins! - nu-și poate duce la bun sfârșit acțiunea de distrugere a vampirului.

TASTE OF BLOOD OF DRACULA, 1969, reg. Peter Sasdy, cu Linda Hayden, Anthony Corlan, Geoffrey Keen, Peter Sallis, Ralph Bates. Al patrulea film din seria realizată de Hammer și unul din cele mai bune. Dracula este reînviat de unul din discipolii săi, contele Courtney, și folosește

copii pentru a se răzbuna pe dușmani. Scenariul lui John Elder accentuează sexualitatea înăbușită dar și exacerbata a epocii Victoriene. În final, Dumnezeu îl distruge pe conte în biserică.

SCARS OF DRACULA, 1970, reg. Roy Ward Baker, cu Dennis Waterman, Jenny Hanley, Patrick Troughton, Christopher Matthews. Nici o legătură cu celelalte patru serii anterioare. Conform scenariului lui John Elder contele revine în castelul său din Transilvania unde este reînviat de un liliac. Unele scene sînt complet gratuite, fără legătură cu intriga (o vampirică nudă). În final, Lee este străpuns cu un țărâș metalic și transformat în cenușă de un fulger.

BRAM STOKER'S COUNT DRACULA (EL CONDE DRACULA/NACHTS WENN DRACULA ERWACHT), 1970, reg. Jesus Franco, coprod. Spania, Germania, Italia, cu Herbert Lom, Klaus Kinski, Frederick Williams, Maria Rhom. Lee îl joacă pe Dracula așa cum l-a descris Stoker (un bătrîn cu părul alb și mustață care înlănțește mereu pe măsură ce bea tot mai mult singe). Din păcate, regizorul și scenariul (semnat de producătorul Harry Towers sub pseudonimul Peter Welbeck) nu sînt la înălțime.

DRACULA AD, 1972, reg. Alan Gibson, cu Peter Cushing, Stephanie Beacham, Christopher Neame, Michael Coles, Caroline Munro. Contele în acțiune în Chelsea anulului 1972. Bună regia, deși dialogurile și stilul hippy al acelor ani par complet desuete.

THE SATANIC RITES OF DRACULA (în America COUNT DRACULA AND HIS VAMPIRE BRIDE), 1973, reg. Alan Gibson, cu Peter Cushing, Michael Coles, William Franklyn, Freddie Jones, Joanna Lumley. Urmarea filmului anterior și ultimul din seria Hammer, avîndu-l în rolul principal pe Lee. Amestec de horror - sf - thriller, în care Dracula, ajuns mare magnat în Londra, încearcă să pună în libertate un virus mortal și este distrus în final într-un tufiș de păducel. Interesant este accentul contelui, cu care Lee îl parodiază pe Bela Lugosi.

DRACULA, PERE ET FILS, 1976, reg. Edouard Molinaro, Franța, cu Bernard Menez, Marie-Helene Breillat. Un Dracula îmbătrînit și cu părul gri, fuge din Transilvania pentru a deveni un star de cinema la Paris.

IN SEARCH OF DRACULA, 1971, reg. Calvin Floyd și Tony Forsberg, Suedia. Documentar despre vampiri, bazat pe cartea cu același titlu a lui Raymond McNally și Radu Florescu, narat de Lee, care apare sub propria sa înfățișare dar și sub cea a lui Vlad țepeș și a contelui (în diverse scene filmate special pentru acest film).

Florin Mircea Tudor

INFORMAȚII GENERALE Tîrgul de carte și publicații SF - Va avea loc pe tot parcursul euROconului. Vor participa edituri și librari din țară și străinătate. Nu scăpați acest tîrg! Puteți să vă completați biblioteca cu cărțile care vă lipsesc, să cumpărați chiar și ediții originale în limbile de aparținere.

Centrul de prim ajutor - Pe toată perioada Convenției va funcționa un centru de prim ajutor. El va acorda asistență de specialitate. În cazul unor accidente mai grave se va apela la serviciul de ambulanțe.

Limbile oficiale ale euROcon - Sunt engleza, franceza și bineînțeles, româna. Fiecare participant va avea cîte o bulină colorată pe ecuson pentru fiecare limbă pe care o vorbește.

Concurs de proză scurtă - Asociația Română de Science-Fiction va organiza zilnic concursuri de proză scurtă pe o temă dată. Schițele vor fi scrise în limbile engleză și franceză și nu vor avea mai mult de două pagini dactilografiate la două rînduri.

Clubul de dezbateri literare - În cadrul acestei secțiuni manuscritele aduse de scriitorii vor fi prezentate și analizate. Operele literare, fiecare în două exemplare (romane, povestiri, piese de teatru, scenarii, poezii) vor fi în limbile engleză, germană, franceză, italiană, spaniolă, rusă. Editorii și ziariștii pot participa la aceste dezbateri.

Atelierul de Origami. Origami - este arta de a realiza mascote din hîrtie. În timpul euROconului va funcționa acest atelier deschis tuturor participanților. Prima propunere: să realizăm un Dracula din hîrtie. Celelalte teme vor fi anunțate în timpul Convenției. Pentru a putea participa e bine să aduceți cu voi cele necesare, inclusiv hîrtie colorată. Se așteaptă propuneri interesante.

Concerte și Show-uri - vor avea loc mai multe concerte de muzică electronică și experimentală, piese de teatru, spectacole de pantomimă și dans.

Balul mascat - se va desfășura în aer liber, pe esplanada din fața Operei Române. De la garderoba Operei se pot închiria costume. Cel mai bine este să veniți cu ele de acasă. E mai original și faceți ceva economie.

Români pentru podiumul euROconului! În 26 mai la ora 11.00 va avea loc votarea propunerilor fandomului românesc pentru premiile europene. Durata întîlnirii este stabilită la 20 de minute. Intrarea pe bază de ecuson euROcon. Sperăm să veniți în număr cît mai mare!

euROcon - precizări tehnice (și nu numai) ★ Pot participa la convenție doar cei care au achitat taxa de participare. Intrarea la toate manifestările se face pe baza unui ecuson. ★ În cadrul taxei de participare sînt incluse: primirea buletinelor informative editate de organizatori, a unui pachet ce va conține afișul oficial al euROcon '94, reviste, cărți, surprize! ★ Nu sînt incluse în taxa de participare cazarea și masa. Cazarea se face prin rezervarea de camere la hotelurile timișorene, ce vor fi achitate de către participanți. Există și o variantă de cazare ieftină la cămine studențești, dar locurile sînt limitate. ★ Prețurile de mai jos sînt orientative, fiind, sperăm, staționare. Nu putem anticipa valoarea lor în zilele Convenției.

■ **Hotel Internațional**, 4 stele. Garsonieră 24 850 lei. Camera este dotată cu televizor color, programe satelit, frigider, combină muzicală. În cadrul hotelului există frizerie, coafură, restaurant, parcare păzită ■ **Hotel Continental**, 3 stele. Cameră cu un pat 20 300 lei. Cameră cu două paturi - un loc 16 300 lei. În cadrul hotelului există restaurant, bar american, bar de noapte, sală de recepție, frizerie, coafură. ■ **Hotel**

euROcon 1994

Timișoara, 2 stele. Cameră cu un pat - 18 960 lei. Cameră cu două paturi - un loc 13 750 lei. Hotelul are restaurant, bar, cazino ■ **Hotel Central**, 2 stele - prețuri similare ■ **Hotel Banatul**, o stea - Cameră cu chiuvetă - 7 000 lei. Cameră cu duș - 8 000 lei. Cameră cu toaletă și duș 9 000 lei ■ **La cămine și internate** - cameră cu 2-6 paturi între 3-5 000 lei (prețuri probabil staționare).

Organizatorii pot asigura meniuri zilnice (contra cost) la restaurantul Casei Universitarilor și la cantina studențești. Prețuri aproximative 5-10000 lei/zi. ★ Pentru a reține camere la hotel și locuri la restaurante, participanții vor primi prin poștă un chestionar prin care își vor detalia opțiunile.

1. **TEME GENERALE** ♦ Cea mai generoasă temă a Convenției este *Inventînd Europa*, o perspectivă a viitorului continent și a celor care îl locuiesc în Secolul (mileniul, era ect) ce „va să vie” - 6 ore ♦ *Post modernism și Science-Fiction* (3,5 ore) ♦ *Dracula și Anti-Dracula* (4 ore) ♦ *După utopie* (3 ore) ♦ *Avangarda științifică și SF-ul* (4,5 ore) ♦ *Inteligența supercivilizațiilor* (3,5 ore) ♦ *SF-ul în ultimul deceniu la Sîrșitul mileniului*

Alte momente mai importante ale euROconului vor fi:

♦ **Politica editorului** - Cine mai citește (dacă mai citește) *SF astăzi* (3 ore) ♦ **Salt în ne-linear** (2 ore) ♦ **Show teatru și muzică** (4 ore) ♦ **SF-mania** (SF-filme) - 4 zile ♦ **Salonul de cărți și reviste SF** ♦ **Salonul de benzi desenate SF** ♦ **Salonul de arte vizuale** ♦ **Soțul meu scriitorul** (6 ore) ♦ **SF-ul național** (ex. Ce mai e nou în SF-ul din Estonia?)

Regulamentul acordării premiilor Societății Europene de Science Fiction

Societatea Europeană de SF acordă premii la euROcon la următoarele categorii:

I. **Hall of Fame** □ Cel mai bun Autor □ Cel mai bun Editor □ Cel mai bun Artist □ Cel mai bun autor de SF □ Cea mai bună Revistă

Aceste premii sînt acordate o singură dată de Comitetul European prin vot secret din nominalizările făcute de Delegații Naționale. Nominalizările trebuie să sosească cel puțin cu două luni înainte de deschiderea euROcon. Premiile sînt medalii sau alte obiecte simbolice și vor fi înmîinate de Președinte sau altă oficialitate a Comitetului numită de președinte.

II. **Spirit of Dedication** ➤ un artist, autor al uneia sau mai multor lucrări ➤ un autor al unui spectacol (film, teatru, balet etc) ➤ un fanzin

Aceste premii sînt acordate prin votul tuturor participanților Convenției Europene după aprecierea lucrărilor expuse sau prezentate într-un alt mod, a spectacolelor sau fanzinelor. Lucrările, spectacolele și fanzinele trebuie să fi fost prezentate între euROcon-ul curent și cel precedent. Premiile sînt medalii sau alte obiecte simbolice oferite de Președinte sau altă oficialitate a Comitetului numită de Președinte.

III. **Encouragement Awards** Aceste premii de încurajare sînt acordate la sugestia Delegațiilor Naționale unui scriitor sau artist tînr din fiecare țară europeană. Sugestiile trebuie trimise Președintelui cu cel puțin două luni înainte de euROcon. Diplomele sînt oferite de Președinte sau altă oficialitate a Comitetului numită de Președinte.

IV. **Honorary Awards** Aceste premii sînt acordate de Comitetul de Organizare a Conferințelor și Convențiilor Europene persoanelor care au contribuit la succesul evenimentelor. Natura și modul de premiere sînt alese liber de comitet.

Conducerea FNTSF a hotărât ca un număr de 40 de locuri să fie acordate membrilor cenacişti. Dintre acestea 15 au fost acordate ARSFan. Aceste locuri nu sînt gratuite, sumele respective fiind sponsorizate de Ministerul Tineretului şi Sportului. Ca invitat de onoare al FNTSF, la euROcon, a fost desemnat cunoscutul scriitor MIHAIL GRĂMESCU.

Locurile au fost repartizate cenacurilor după activitatea depusă pînă acum. Acelaşi sistem va fi adoptat şi pentru distribuirea locurilor

euROcon 1994

pentru tabăra de vară "Atlantykron".

ÎNSCRIEREA LA EUROCON '94
Se face prin achitarea taxei de participare stabilită de Comitetul Naţional de Organizare şi reprezintă (pentru români) contravaloarea în lei la cursul de schimb interbancar al zilei :

10 dolari SUA între 15-20 mai

15 dolari SUA în 26 mai

Taxa de participare se achită prin trimiterea unui mandat postal în contul ARSFan deschis la Banca Comercială Română, număr de cont 45.10.8.119.2 sau pe adresa: Szasz Geza - str. General Magheru nr.7, Cartier Plopi, 1900-Tîlmişoara. La rubrica de corespondenţă se scrie cît mai citeţ numele şi prenumele expeditorului, adresa exactă şi menţiunea „Pentru euROcon”. Cursul valutar de schimb trebuie să corespundă cu cel existent la data ştampilei de pe mandatul postal.

PREZENTAREA LA EUROCON În momentul prezentării la Oficiul de primire, participantul va avea asupra lui chitanţa cu care să dovedească plătită taxa de participare şi buletinul de identitate. El va primi un ecuson pe care va trebui să-l poarte pe tot parcursul Convenţiei. Fără acest ecuson nu se permite accesul la manifestări. Tot atunci va primi şi pachetul ce conţine ultimul Buletin Informativ, revista euROcon, afişul oficial şi surprize.

urmare în pagina 15

Începînd cu data de 27-05-1994 Carolco Internaţional vă prezintă pe **LESLIE NIELSEN** şi **LINDA BLAIR** în comedia:

PIEI DRACE!

❖ **SUA**❖1990 ❖ color, ecran normal, 80 min❖ imaginea - Michael D. Margulies ❖
scenariul şi regia - Bob Logan❖ Distribuit de Guild Film Romania❖

*De la o vreme,
Nancy este foarte
ciudată. Odată,
pe cînd se uita la
televizor, pe ea a
pus stăpînire o forţă
sinistră; de atunci,
capul i se învîrteşte
pe umeri ca un
titirez, ţipă în faţa
unor copii îngroziţi
şi varsă oale cu
supă fierbinte peste
soful ei. Faimosul
exorcist Leidish
Mayii este chemat
să se ocupe de acest
caz misterios...*

O parodie
a celebrului film
EXORCISTUL

❖ O comedie la
care rîzi cu lacrimi
❖ Un film interzis
copiilor sub 15 ani
❖ O reîntîlnire cu
actorul care ne-a
amuzat în
Naked Gun!

